

Sygn. akt XXIII Gz 166/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXIII Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Gałas

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym
sprawy z powództwa (...) z siedzibą w T. (Estonia)

przeciwko E. J.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 14 grudnia 2020 r., sygn. akt XVI GC 1208/20

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie, przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie do dalszego prowadzenia pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Sędzia Anna Gałas

Sygn. akt XXIII Gz 166/22

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 12 kwietnia 2022 r.

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w całości.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód w dniu 24 grudnia 2019 r. wniósł pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W tymże postępowaniu (epu) w sprawie został wydany w dniu 24 stycznia 2020 r. nakaz zapłaty. Pozwany złożył sprzeciw od tego nakazu, zaskarżając nakaz w całości. Postanowieniem z dnia 9 marca 2020 r. na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 6 lutego 2020 r.) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie.

Mając na względzie te ustalenia, Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie nie znajduje zastosowania art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 6 lutego 2020 r., gdyż przepis został uchylony 7 lutego 2020 r. i brak jest przepisów przejściowych pozwalających na jego dalsze stosowanie. Sąd I instancji, powołując się na przepisy przejściowe z ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz. 1469 ze zm.) – dalej też: ustawa nowelizująca k.p.c.2019, doszedł do wniosku, że postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie zostało wydane po 6 lutego 2020 r., co oznacza, że

w przypadku spraw wszczętych po 6 listopada 2019 r. postępowanie powinno być umorzone na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu aktualnie obowiązującym, a przekazanie sprawy było niezasadne. Z tych powodów na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie.

Zażalenie na to postanowienie złożył powód. Rozstrzygnięciu Sądu I instancji zarzucił:

- 1) naruszenie art. 355 k.p.c. w zw. z art 505³⁶ k.p.c. poprzez błędne uznanie, że mają zastosowanie te przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu po nowelizacji dokonanej na skutek ustawy nowelizującej k.p.c.2019 i w konsekwencji niezasadne umorzenie postępowania, podczas gdy należy stosować tę ustawę w brzmieniu dotychczasowym i rozpoznać sprawę merytorycznie zgodnie z art 505³⁶ k.p.c. w zw. z art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji,
- 2) naruszenia art. 355 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki do umorzenia postępowania, podczas gdy w sprawie powód nie cofnął powództwa, strony nie zawarły ugody ani nie wystąpiły inne przyczyny powodujące, że wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne, w konsekwencji czego powyższy przepis nie powinien być zastosowany,
- 3) naruszenie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że niniejszy przepis po nowelizacji dokonanej na skutek ustawy nowelizującej k.p.c.2019 znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, podczas gdy nie ma on takiego zastosowania, gdyż nie doszło do umorzenia postępowania w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a poza tym należy stosować art. 505³⁶ k.p.c. w zw. z art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w brzmieniu dotychczasowym,
- 4) naruszenie art. 9 ust. 2, art. 11 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 17 pkt 3 ustawy nowelizującej k.p.c.2019 poprzez błędne uznanie, że do niniejszej sprawy należy stosować przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu po nowelizacji, podczas gdy należy stosować tę ustawę w brzmieniu dotychczasowym.

W powołaniu na te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do rozpoznania sadowi właściwości ogólnej oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Pozwana nie wniosła odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego postanowienia. Sąd Rejonowy, któremu prawidłowo przekazano sprawę, dokonał wadliwej interpretacji przepisów procesowych i co więcej także wbrew utrwalonej już linii orzeczniczej tutejszego Sądu Okręgowego, XXIII Wydziału Gospodarczego Odwoławczego w tożsamyach stanach faktycznych i prawnych (orzeczenia publikowane w portalu orzeczeń).

Zarzuty zawarte w zażaleniu sprowadzały się do twierdzenia, że Sąd I instancji nie miał podstaw prawnych do zastosowania art. 505³⁶ k.p.c. w nowym brzmieniu tj. obowiązującym od dnia 6 lutego 2020 r., gdy pozew w epu został wniesiony przed tym dniem, i w konsekwencji na podstawie tego przepisu umorzenia postępowania w sprawie. To oraz też zarzucana wadliwa interpretacja przepisów przejściowych z ustawy nowelizującej k.p.c.2019 spowodowało, że Sąd II instancji był zobligowany do uwzględnienia zażalenia oraz wydania orzeczenia kasatoryjnego.

W niniejszej sprawie wszczętej w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w ocenie Sądu II instancji, postanowienie sądu w elektronicznym postępowaniu upominawczym o przekazaniu sprawy, wbrew bezpodstawnej, krytycznej konstatacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, zostało wydane z pewnością w zakresie kognicji wyłącznej sądu właściwego w elektronicznym postępowaniu upominawczym i w zgodzie z procesową podstawą jego wydania tj. przepisem art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w tej sprawie tj. do dnia 6 lutego 2020 r.

Przepis art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu: „W przypadku wniesienia sprzeciwu sąd umarza postępowanie w zakresie, w którym nakaz utracił moc” zaczął obowiązywać od dnia 7 lutego 2020 r. Co istotne, to pozew w tej sprawie został wniesiony w dniu 24 grudnia 2019 r. Zgodnie natomiast z przepisem art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy nowelizującej k.p.c.2019, sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy (zasadniczo 7 listopada 2019 r.), rozpoznawane w elektronicznym postępowaniu upominawczy do czasu zakończenia postępowania w danej instancji podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami, w brzmieniu dotychczasowym.

W doktrynie podnosi się przy tym, że przepis art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy nowelizującej k.p.c.2019 ma zastosowanie do wszystkich spraw rozpoznawanych w elektronicznym postępowaniu upominawczym wszczętych przed dniem wejścia w życie wskazanej nowelizacji – niezależnie od tego, kiedy był wydany nakaz zapłaty. Oznacza to, że niezależnie od tego, w jakiej fazie postępowania wchodzi w życie ustawa nowelizująca (przed wydaniem nakazu zapłaty, po wydaniu nakazu zapłaty, po zaskarżeniu nakazu zapłaty), sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów dotychczasowych. Odwołanie się do wszczęcia sprawy jest uzasadnione, gdyż w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód wnosi pisma wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (art. 505³⁰ k.p.c.) i jest związany jego rygorami. Wnosząc pozew w tym systemie, powód jednocześnie wszczyna postępowanie w sprawie, mającej być według jego intencji – z resztą na podstawie obowiązującego prawa – rozpoznawanej w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Niewątpliwie, m. in. dla przepisu art. 505³⁶ k.p.c. ustawodawca w art. 17 pkt 3 ustawy nowelizującej k.p.c.2019 określił inną datę wejścia w życie niż większości regulacji decydując, że wchodzi on w życie dnia 7 lutego 2020 r. Zwrócić należy jednak uwagę na to, że jakkolwiek zgodnie z treścią części wstępnej przepisu art. 17, ustawa rozumiana jako całość (w tym przepisy intertemporalne zawarte w art. 9 – 15), weszła w życie w dniu 7 listopada 2019 r., to w drodze wyjątku, w zakresie obejmującym regulacje dotyczące kompleksowej zmiany przepisów o elektronicznym postępowaniu upominawczym, weszła w życie dopiero z dniem 7 lutego 2020 r. (art. 17 pkt 3). W literaturze słusznie podnosi się, że ze względów funkcjonalnych należy przyjąć, że na gruncie art. 11 ust. 1 pkt 3) ustawy nowelizującej k.p.c.2019, dniem wejścia w życie ustawy jest data wejścia w życie nowych przepisów o elektronicznym postępowaniu upominawczym, czyli 7 lutego 2020 r., a nie formalna data wejścia w życie samego przepisu art. 11 tej ustawy (Komentarz do art. 11 ustawy – J. Gołaczyński/Szostak „Ustawa o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, LEGALIS, M. Dziurda, M. Sieńko – Komentarz do art. 11, art. 12 i art. 17 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, LEX).

W tej sprawie, jak już wskazano wyżej, pozew został wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 24 grudnia 2019 r. do właściwego Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie. Postanowieniem z dnia 9 marca 2020 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie działając na mocy art. 505³⁶ k.p.c. wobec tego, że pozwany skutecznie złożył sprzeciw, co spowodowało utratę przez nakaz zapłaty mocy w całości i skutkuje przekazaniem sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej. To oznacza, że sprawa była rozpoznawana w elektronicznym postępowaniu upominawczym według przepisów w brzmieniu dotychczasowym tj. przed 7 lutego 2020 r. Co więcej, podstawa procesowa przekazania do sądu właściwości ogólnej też jednoznacznie na to wskazuje, dając także stronom rzetelną informację, co do obowiązującej w sprawie procedury.

Mając na uwadze to, że pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniesiony został przed wskazanym wyżej dniem wejścia w życie ustawy w odniesieniu do tego postępowania, to tym samym w świetle powyższych rozważań nie można zaakceptować stanowiska Sądu I instancji, że z uwagi na aktualnie obowiązujące regulacje, postępowanie podlegało umorzeniu na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. Faktycznie bowiem tylko tępo czynności procesowych sądu generowałyby stosowanie oznaczonych przepisów. Nie zmienia to jednak zasadniczej konstatacji, że data wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym przed 7 lutego 2020 r. determinowała też sposób procedowania, co do tego pozwu i zastosowanie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z art. 505³⁶ k.p.c., w jego brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją, w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w całości, a sąd przekazuje sprawę do sądu właściwości ogólnej, a postanowienie o przekazaniu sprawy z kolei obliguje sąd właściwości ogólnej do podjęcia czynności w sprawie. Ponadto, postanowienie o przekazaniu sprawy według właściwości ogólnej jest prawomocne, a Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, któremu sprawę przekazano jest tym postanowieniem związany. Nie jest przy tym władny do kwestionowania tego postanowienia, jak to czyni w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i w konsekwencji zastosowania art. 505³⁶ k.p.c., gdyż ten przepis należy do wyłącznej kognicji sądu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Należy podkreślić, że sprawa niniejsza została już przekazana (prawidłowo i prawomocnie) do trybu zwykłego, co wykluczało stosowanie przepisów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Reasumując, Sąd I instancji wadliwie zastosował w sprawie przepis art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 7 lutego 2020 r. i na tej podstawie umorzył postępowanie, działając bezpodstawnie poza własną kognicją.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie odpowiednio stosowanego art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji i uchylił zaskarżone postanowienie. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeknie Sąd Rejonowy na zasadzie art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c.

Sędzia Anna Gałas